

ΕΠΟΣ ΤΟΥ "4ο : ΘΕΙΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ...ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΒΟΜΒΕΣ - "ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΠΕΡΠΑΤΗΣΕ Ο ΘΕΟΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ"

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 28 Οκτωβρίου 2015 12:52 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share < 0 Tweet < 0 Email < 0 Share < New

Αξιολόγηση Χρήστη: / 1

Χειρότερο Καλύτερο

Από το νεανικό περιοδικό Προς τη Νίκη

Περίοπτη θέση μέσα στην πολλαπλή προσφορά της Εκκλησίας στον Αγώνα του '40 κατέχει η δράση των στρατιωτικών ιερέων στο μέτωπο. Δεκάδες ιερείς φορώντας το χακί διέσχισαν τη γραμμή του πυρός, παρηγορώντας τους τραυματίες και σκορπώντας τον ενθουσιασμό με τα φλογερά τους κηρύγματα. Εξομολογούσαν πολλές φορές ολόκληρο τό στρατεύμα και τόνωναν την πίστη των στρατιωτών. Και λειτουργώντας αδιάκοπα, πολλές φορές και σε ώρα βομβαρδισμού, χάριζαν ώρες πνευματικής ανάτασης στους γενναίους πολεμιστές μας.

Από τις μαρτυρίες που υπάρχουν, ξεχωρίζουμε δύο, χαρακτηριστικές για την ατμόσφαιρα στο μέτωπο.

Στρατιωτικός ιερέας ευλογεί τους οπλίτες πριν από τη μάχη

*Γράφει ο στρατιωτικός ιερέας Αρχιμανδρίτης π. Χρυσόστομος Δεληγιαννόπουλος¹ ότι κατά την Εαρινή επίθεση του Μουσολίνι, τό Σύνταγμα όπου υπηρετούσε βαλλόταν από οβίδες. Ο συνταγματάρχης απελπισμένος του είπε ότι δεν έπρεπε νά γίνει Θεία Λειτουργία, γιατί ήταν επικίνδυνο. Εκείνος όμως του απάντησε ότι γι' αυτόν ακριβώς τό λόγο έπρεπε νά γίνει! Καί πράγματι έγινε. Στή διάρκεια της Λειτουργίας ό τόπος αυλακωνόταν από τις οβίδες. Μιά οβίδα έγλειψε τόν τοίχο του μικρού δωματίου πού τους χρησίμευε ως ναός, αλλά δεν έσκασε. Μιά άλλη είχε βυθισθεί πίο πέρα στό χώμα, χωρίς κι αυτή νά κάνει ζημιά. Μιά τρίτη όμως έσκασε λίγο πίο κάτω άπ' τό δωμάτιο, μέσα σ' ένα αμπί2. Καί αυτή σκότωσε τέσσερις άνδρες καί τραυμάτισε άλλους τρεις, πού πήγαν εκεί νά φυλαχθοϋν καί δεν έμειναν στή Θεία Λειτουργία... Τό απόγευμα τους διάβασε τή νεκρώσιμη ακολουθία.

Τήν ίδια εκείνη μέρα ό ιερέας έγραψε μέ συγκίνηση στό ημερολόγιο του: «Τά αεροπλάνα νά μουγγρίζουν... καί ατάραχοι νά τελούμε τήν Θεϊαν Λειτουργίαν. Ποιον θάρρος μας έδινες, Κύριε, τότε!».

Ο Ανθυπολοχαγός του Πυροβολικού Γεώργιος Παυλίδη ζ³ καταθέτει καί τή δική του μαρτυρία γιά τή δράση του ίδιου ιερέα:

«Πρό της εοπιθπέσεως των Ιταλών της 9ης Μαρτίου 1941 είχαμε καταυλισθεί λίγο πίο κάτω άπτ' τό χωριό Τόσκεσι... Κάναμε τεχνητή άπόκρυψη των σκηρών καί των πυροβόλων μέ

κλαδιά δέντρων. Μία βραδιά είχε βρέξει και δεν ρίξαμε κλαδιά στη σκηνή μας. Τό πρωί ερχόταν ένα αναγνωριστικό (ιταλικό) αεροπλάνο... έπαιρνε φωτογραφίες... και αν ανάκαλυπταν παραλλαγή του χώρου, έρχονταν και βομβάρδιζαν. Έτσι και τήν ήμερα εκείνη ήλθε, βρήκε τή σκηνή χωρίς καμουφλάζ, τή φωτογράφησε και μετά μιάμιση ώρα... ήλθαν 15-20 στούκας, που κατέβηκαν στά 30-35 μ. χαμηλά... και άρχισαν νά σπέρνουν βόμβες.

...Τρέξαμε νά κρυφτούμε... Έγώ χώθηκα σε ένα σωρό από τσουβάλια... Οι κρότοι ήταν εκκωφαντικοί... Είχε καλυφθεί από καπνούς όλος ο καταυλισμός...

Όπως ήμουνα ξαπλωμένος (ανάσκελα), έβλεπα καθαρά τό αεροπλάνο, τόν αεροπόρο... τά χέρια τον, τις βόμβες. Είπα μέσα μου: Τώρα πιά, «νυν άπολύεις τόν Δουλον σου, Δέσποτα». Επιτέλους, κάποτε ...τά αεροπλάνα εφυγαν...

Με δισταγμό σηκώθηκα... Δεν ακουγόταν κανένας θόρυβος. Ησυχία θανάτου. Μονολόγησα: «Εγώ μόνο ζώ». “Όμως, σιγά σιγά έβλεπα νά σηκώνονται μερικά κουρέλια... Λίγο λίγο γέμισε ο τόπος...

Ζητωκραυγές, σταυροκοπήματα παντού. Ό Διοικητής διατάσσει προσκλητήριο. Και τό θαύμα: Μέσα σ' αυτή τή φωτιά του σιδήρου δέν είχαμε ούτε ενα στρατιώτη... νεκρό ούτε και πληγωμένο...

Ό Διοικητής... δέχθηκε τήν πρόταση μου νά κάνουμε μιά ευχαριστήρια Θεία Λειτουργία. Κοντά μας ήταν ο στρατιωτικός Ιερέας... Συγκεντρωθήκαμε και αποφασίσαμε νά γίνει πρώτα εξομολόγηση... Πράγματι... εξομολογήθηκαν αξιωματικοί και οπλίτες και τό πρωί σε μιά μεγάλη σπηλιά ο π. Χρυσόστομος λειτούργησε. Πρίν από τή Θεία Λειτουργία μας μίλησε... Και στό «Μετά φόβου Θεού»... κοινωνήσαμε όλοι.

Δέν θά λησμονήσω εκείνη τή Θεία Λειτουργία. Καθώς προσέρχονταν οί στρατιώτες γιά νά κοινωνήσουν, έκλαιγαν. Και τά δάκρυα τους έπεφταν στην άγια λαβίδα. Ετσι τό Σώμα και τό Αίμα του Χρίστου αναμειγνυόταν μέ τά δάκρυα των στρατιωτών... “Εκείνες τις μέρες περπάτησε ο Θεός ανάμεσα μας...”.

Στόν πόλεμο του '40 μέ ενθουσιασμό προχώρησαν οί φαντάροι μας στή μεγαλειώδη τους επέλαση. Ούτε οι βόμβες και η φρίκη τού πολέμου, ούτε οί στερήσεις ή τό κρύο μπόρεσαν νά τους ανακόψουν. Γιατί οί ιερείς τής Εκκλησίας μας τους κάλυπταν μέ τό τιμημένο ράσο τους. Ζέσταιναν τά παγωμένα τους κορμιά. Καί τόνωναν τίς φοβισμένες τους καρδιές, σταλάζοντας μέσα τους πίστη και θάρρος.

http://aioniaellinikipisti.blogspot.gr/2015/10/40_85.html